

Foaiete de duminică

Anul IV nr. 36 (139)

07 Septembrie 2014

Duminica dinaintea Înălțării
Sfintei Cruci

(Convorbirea lui Iisus cu Nicodim)

„Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.”

(Ev. Ioan 3, 13-17)

Episodul Nicodim este, probabil, dovada cea mai bună a imposibilității culturii și inteligenței de a constitui singure calea către Hristos. Cultura, inteligența ori știința nu-s piedici, dar nici elemente ajutătoare. Iar în cazul în speță atâta chiar dovedește: că mintea și învățătura pot să nu stea în calea credinței. (O dată omul ajuns la credință, cunoașterea și ascuțimea îi vor fi de folos, vor amplifica, adânci și ageri credința).

Momentul Nicodim mai este în cadrul referatelor evanghelice și singurul exemplu al unui fariseu luminat de credință. Va fi fost desigur și pricină de mângâiere și încredere pentru Domnul. Unul din ai Săi care-L caută. Îl recunoaște. I Se dăruie. Nicodim e prudent (vine noaptea, intervine procedural), e un iudeu habotnic, e un fariseu, dar nu e orb: își dă seama că numai unul care vine de la Dumnezeu poate săvârși ceea ce face Iisus Nazariteanul. De aceea și merge la El. Mai târziu va fi mai puțin prudent: va interveni pentru învinuit, iscând supărarea colegilor săi (Ioan 7, 52: ‘Nu cumva și tu ești din Galileea?’), va purta de grija trupului neînsuflețit al răstignitului (Ioan 19, 39), stârnind fără îndoială mânia aceluiași. Nu știm dacă Nicodim a fost ori ba mucenic. Știm totuși că prin el s-a arătat altceva: că, anume, la Hristos au venit nu numai vameșii, desfrânații, păcătoșii, ci și cărturarii. Cazul Nicodim dovedește că toți sunt chemați și toți primiți, fiecare după măsura și felul darului, pregătirii, minții: Nicodim, așadar, mai cu asprime și mai cu exigență, ca unul învățat ce este. Nu numai vameșii, desfrânații, păcătoșii, ci și dreptii! Nicodim ni se înfățișează așadar ca opusul fratelui celui bun din parabola fiului risipitor: spre deosebire de acela, el drept, cărturar, curat, intra la ospăț, nu se sfiește a se alătura desfrânaților și păcătoșilor; nici pic de orgoliu la el. Nicodim ne oferă tabloul încântător, consolator, splendid, al cărturarului modest, al fariseului nesigur și nedelectat de sine: iată-l acolo, șezând în fața Domnului, biet vizitator nocturn, oarecum zăpăcit de cele ce aude, înfricoșat neîndoelnic și de cele ce i se spun și de perspectiva descoperirii sale de către farisei în casa amăgitorului, căznindu-se a înțelege, afurisindu-se probabil pentru răspunsurile neroade ce singur găsește a formula și de a căror stupiditate nu se poate să nu-și fi dat prea bine seama, iată-l plin de bunăvoință, curiozitate și incertitudine, de puternică dorința de a înțelege și crede, plin de admirație și simpatie și venerație pentru Cel Care-i stă în față și ale Cărui vorbe le ascultă cu nesaț, parcă și cu teamă, dar și stăpânit de o nădejde nebună, cu nădejdea aceea nebună despre care Fr. Mauriac socotește că s-ar cădea să ne-o insuflă purtarea de pe cruce a tâlharului celui bun; iată-l pe Nicodim, tâlhar în ochii colegilor săi întru fariseism, rostind parcă și el:

”Pomeniște-mă, Doamne, întru împărăția Ta, pomeniște-mă și pe mine neîndemânaticul întru taine cărturar, neștiutorul întru cele adevărate Doctor, și nu numai la lumina acestui biet opaiț de pe sârmana această masă, ci și la lumina zilei înfricoșatei Tale Judecăți, pomeniște-mă alături de toți cei care de-a lungul vieții Tale pamântești Îți vor fi umplut ori Îți vor umple sufletul de mângâiere și duioșie: Prea Curată maica Ta, iubitul Tău ucenic, Înaintemergătorul Tău, Veronica, tâlharul cel bun, aprigul Petru și toți ceilalți și toate celelalte. Nu ne uita nici pe mine, ori pe Luca ori și pe ceilalți puțini care adevăresc oamenilor ca și cărturarilor le este deschisă calea spre cer.”

Nicodim este nădejde nebună a intelectualilor unui sfârșit de veac copleșit de tiparitură, informații și servomecanisme, înfometat de credință, dibuind în lumea semnificațiilor și semnificanțelor urma afacerilor Atotțiitorului și a făgăduințelor lui Hristos.”

Părintele Nicolae Steinhardt – din lucrarea ”Dăruind vei dobândi”, /www.cuvantul-ortodox.ro

Dacă ne consumăm viața la nivel exterior și fizic, fără să luăm seama la componenta duhovnicească a propriei noastre existențe, suntem la nivelul jalnic al supraviețuirii, la nivelul cel mai de jos, în care contează ce se întâmplă în exterior, nu și ce sens au în inima noastră lucrurile care se întâmplă. La acest nivel cu greu se poate vorbi despre cele dumnezeiești. Noi, oamenii, suntem chemați să trăim nu numai la nivelul duhovnicesc omenesc, ci la nivelul dumnezeiesc, adică părtași realităților dumnezeiești.

Biserica există ca să-l cheme pe om la nivelul dumnezeiesc de viețuire, nu să îmbunătățească viața materială a omului, nici chiar pe cea morală. Hristos ne cheamă să fim atenți cu săracii, cu cei nevoiași, cu cei defavorizați, nu pentru a rezolva problemele sociale, ci pentru ca să fim ca Dumnezeu, ca să ne așezăm în duhul dumnezeiesc, în modul de viețuire duhovnicesc. Acolo este esențialul!

Părintele prof. dr. Constantin Coman - www.cuvantul-ortodox.ro

BUCURIA DARULUI LUI DUMNEZEU ȘI MISIUNEA DE A VALORIFICA BINECUVÂNTAREA DUMNEZEIASCĂ – partea I

I-am admirat mereu pe tinerii români care studiază în afara granițelor țării. Tineri competenți, dedicați studiului, dar mai ales implicați și conectați la standardele și cerințele actuale din domeniul cercetării academice.

Când am urmărit pentru prima oară o emisiune despre acești tineri valoroși ai noștri, emisiune difuzată chiar de Ziua Națională a României, m-a cuprins un fior... simțeam că sunt mândru că sunt român, descoperisem modele la care mă puteam raporta, nu mai eram dezamăgit de situațiile în care imaginea țării noastre era deteriorată de diverși indivizi incult și necivilizați, ci simțeam că mai avem o șansă, că doar cu multă răbdare și cu dorință de autodepășire putem spera la respectul străinilor și la demnitatea de a reprezenta România cu cinste.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am avut bucuria să studiez în diverse contexte culturale și educaționale, unde am avut ocazia să-i cunosc personal pe cei pe care îi apreciam atât de mult. Cu adevărat merită toată stima pentru sacrificiul lor. Deși departe de casă, totuși sunt aproape unii de alții, foarte deschiși, prietenoși și de foarte bună calitate, cu caractere deosebit de frumoase și nelipsiți de la bisericile românești din diaspora, unde se simt... acasă!

Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru binecuvântările cu care m-a binecuvântat și pentru ocaziile de a cunoaște adevărate modele, demne de toată aprecierea.

Recent, în cadrul cercetării doctorale, am trăit o nouă experiență de calitate internațională, la una dintre cele mai mari și mai cunoscute universități ale lumii, la Universitatea Oxford. Motto-ul acestei universități este „*Dominus Illuminatio Mea*” ceea ce înseamnă „*Dumnezeu este lumina mea*”.

În cadrul Universității Oxford există mai multe colegii, denumite foarte sugestiv: *Christ Church College* = Biserica lui Hristos, *Corpus Christi College* = Trupul lui Hristos, *Jesus College* = Colegiul lui Iisus, *St. Cross College* = Colegiul Sfintei Cruci, *St. John's College* = Colegiul Sfântul Ioan, *St. Peter's College* = Colegiul Sfântul Petru, *Trinity College* = Colegiul Sfânta Treime.

Fiecare colegiu are o catedrală impresionantă, educația și formarea spirituală fiind doi piloni de rezistență ai unui sistem educațional de calitate, care a confirmat această realitate de-a lungul multor secole (Universitatea Oxford a fost fondată în secolul XI). Cooperarea excepțională dintre Biserică și Școală a dat roade ce sunt apreciate la nivel internațional. Ca atare, trebuie încurajată această relație dintre cultivarea noțiunilor intelectuale și promovarea valorilor morale.

Și grupările secular - umaniste care nu înțeleg rolul și importanța religiei în școlile publice ar trebui să conștientizeze că **Biserica și Școala au reușit în informarea și în formarea tinerilor, doar împreună, fiind două instituții foarte respectate și apreciate de români.**

Cursul la care am participat la Oxford a abordat tema „**Teologia și viața publică**”, fiind structurat pe mai multe sesiuni. Programul de formare profesională continuă a reliefat misiunea teologiei în spațiul public, în societatea actuală. Abordarea temelor a fost contextuală, fiecare cursant prezentând situația socială, culturală și confesională din țara de origine.

Drd. Alexandru Mălureanu (Impresii după participarea la Cursul de la Oxford, Marea Britanie, din luna august 2014)

Zidire și dărâmare

„Dacă peste zi zidești, iar noapte dărâmi, niciodată nu-ți vei termina casa.

Dacă te rogi lui Dumnezeu, și apoi faci cele ce nu sunt plăcute lui Dumnezeu, niciodată nu vei putea termina zidirea sufletului tău.”

Sf. Nicolae Velimirovici

Ce este nașterea din duh sau nașterea de sus?

Nașterea de sus înseamnă eliberarea omului de sub înrobirea pe care păcatul o aduce asupra sufletului și trupului. Nașterea din duh presupune o viață nouă, care **începe din momentul Botezului** și care ne pune în legătură directă cu Dumnezeu, între noi și Creator rămânând doar iubirea lui Dumnezeu pentru lume și libertatea noastră, prin care ne putem apropia sau depărta.

„Suntem liberi în măsura în care ne asumăm misiunea pentru care ne-am născut, în măsura în care ne facem treaba cum se cuvine. A fi liber nu înseamnă trândăveală și uitare de sine, înseamnă împlinirea destinului tău de om. Libertatea nu înseamnă să faci ceea ce vreau, căci, de multe ori, făcând ceea ce vrem, facem voia diavolului. Libertatea se cunoaște în discernământul omului, în capacitatea lui de a alege între bine și rău. Omul trebuie să conștientizeze faptul că numai în adevăr poate trăi liber, că în lumea aceasta este și multă amăgire, de care el trebuie să se ferească.” – Părintele Iustin de la Mănăstirea Petru Vodă

Ajungem la vederea Adevărului numai dacă ne eliberăm de puternica dorință de „a avea” și „a poseda”. Toate lucrurile pe care le adunăm în jurul nostru, și implicit în inima noastră, sunt „cărămizi” pe care le folosim, fără să conștientizăm, la ridicarea unui zid ce ne împiedică să-l mai vedem și să-l cunoaștem pe Dumnezeu.

Programul săptămânii 7 – 14 septembrie 2014

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	7 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – Pr. Ticu
Duminică	7 septembrie	17 - 18 - Vecernia și Acatistul Nașterii Maicii Domnului – Pr. Ticu
Luni	8 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Nașterea Maicii Domnului) – Pr. Ticu
Luni	8 septembrie	18 - 19 - Acatistul Sf. Arhangheli – Pr. Ticu
Martți	9 septembrie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	10 septembrie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei – Pr. Dragoș
Vineri	12 septembrie	9 - 11 - Slujba Sf. Maslu
Vineri	12 septembrie	18 - 19 - Slujba acatistului – Pr. Dragoș
Sâmbătă	13 septembrie	8 - 11 - Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr. Dragoș
Sâmbătă	13 septembrie	17 - 18 - Vecernia Înălțării Sf. Cruci – Pr. Dragoș
Duminică	14 septembrie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Înălțarea Sf. Cruci) – Pr. Dragoș
Duminică	14 septembrie	18 - 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr. Dragoș